

ALG Alg alg

Richard Šusta

[<http://susta.cz/>, r@susta.cz]

Publikováno na serveru [FantasyPlanet](http://FantasyPlanet.cz) dne 13.5.2002

Nárazový vítr sfoukával svíčky a suchou zem z vršků hrobů. Ukryl jsem se před nepohodou a před lidmi za starý jilm vzadu za márnicí. Venkovský hřbitůvek se vyprazdňoval; návštěvníci chvátili domů vyháněni bouřkou blížící se od jihozápadu, vymodlenou vláhou pro žíznící úrodu. Počasí nám přálo; mně i zemědělcům. Brzy jsem zůstal sám s náhrobky. Vybalil jsem skládací rýč a když jsem kráčet mezi rovy k nejmladšímu z nich, povzdechl jsem si: Je to k nevíře, co jeden neudělá pro ženskou! Pro holku používající desítky přezdívek, nejraději jméno myšky z jedné slzavé povídky od Daniela Keyese. Ale růži jsem jí nikdy nepřinesl. Žádala něco jiného.

* * *

Seznámili jsme se předloni na Vánoce. Objednal jsem si tehdy natažení přímé přípojky na internet do mého bytu, abych se zbavil nutnosti používat modem a platit astronomické telefonní účty. Dodavatelská firma nabízela lákavé podmínky: přípojka už v lednu, ale platba ihned, což v prosinci znamenalo příjemné snížení daňového základu. Druhý den mi, jako na potvoru, shořela modemová karta v mém počítači, jako kdyby mrška vycítila, že ji chce navěky odvrhnout, a spáchala harakiri mně na truc. Přišel jsem tím o svůj stávající můstek k internetu, sice s vysokým mýtným, ale fungující, a navíc ve chvíli, kdy mi hlava vibrovala přetížením ze záplavy úkolů. Netoužil jsem po nákupu nové karty, až mi udělají přípojku, prodával bych ji se ztrátou, a tak jsem rozeslal emaily svému seznamu známých s dotazem, jestli by mi ji někdo nepůjčil.

Večer mi přišla SMS od Jindřicha, zvaného Nocetar, čili Noční četař, po zkrácení a bez diakritiky. Dojednal mi zápůjčku u Algernon, své známé z internetu. Vzápětí pípla nová SMS, tentokrát poslaná z webu: ‚V9masModemvPocitacovemRajinaHusistkeALG‘. Nezaskočila mě. Zním dost lidí, kteří v SMS považují mezerník za plýtvání místem, a Algernon nepatřila mezi nejhorší; občas označila začátek slova velkým písmenem. Takový Nocetar nedělal ani to.

Název Počítačový ráj byl trochu přehnaný, šlo o úzkou noru mezi otlučenými domy Žižkova, ve které nabízeli kromě všemožné výpočetní techniky i odblokování a úpravy mobilů. Když jsem vpadl dovnitř, u dveří se na židli krčilo zubaté Zjevení a sípavě vdechovalo čerstvý smog z ulice, jako kdyby sálo opium z vodní dýmky. Mělo i feťáckou postavu z posledního zlatého šlehu, bez líčení by z fleku mohlo zaskočit za kmotřičku smrtku.

Jeho věk jsem tipoval tak třicet pět plus minus čtvrtstoletí a pohlaví bylo ještě víc záhadnější. Na uších mu visely náušnice, ale ty dnes nosí kdekdo, avšak hlava byla holá a prsa podle žehlicího prkna, a tak jsem ho zařadil mezi chlapečky. Nosilo džínsy vítěze běhu skrz ostnaté dráty, které roztřepenými otvory ukazovaly tyčkovité nohy, a k nim tma-vočervené střevíce, jež zoufale neladily se zeleným kobercem na podlaze krámu a ještě méně se hodily k vytahanému žlutému roláku.

„Výprodej, na vše sleva dvacet až padesát procent,“ oznámilo mi Zjevení, aniž se namáhalo zvednout se ze židle, jen se zadívalo na chromované police kolem stěn, před nimiž právě přešlapovali dva zákazníci. Pro všechny případy jsem prozkoumal nabídku, jestli se mi něco nešikne, jenže o vše jsem měl zájem asi jako o živý chleba, co mi už přes týden rachotil v kuchyni. Asi fakt měli výprodej a už delší dobu.

„Algernon mi tu nechala modem,“ řekl jsem po chvíli a zadíval se na dveře, v nichž právě mizeli oba kupující, takže jsem osiřel se Zjevením.

„Jo, strčila to sem hned po otevření,“ odhláskovalo Zjevení. Za pomoci opory zdi se zvedlo ze židle, dobelhalo k pultu a zpod něho vylovilo dlouhou krabici. Tímhle výkonem se docela vyčerpalo, takže chvíli lapalo po dechu, než dodalo: „Tady.“

„No, ne!“ užasl jsem. Dle čísel na krabici to bylo slušné dělo. „Kolik dlužím?“

„Dohodni se s Algernon. Uvnitř máš lístek s emailem.“

„Anděl Algernon!“ žasl jsem, že důvěřivá děvčata ještě nevyhynula, a mile jsem se uculil. „Kolik se ta úchvatná děva již dožila?“

„Snad pětadvaceti,“ pokrčilo Zjevení neurčitě rameny, „ale je spíš démonka... do programů,“ dodalo přerývavě. „Občas dělá... pro tenhle krámk.“

Když vidělo, že mi oči zasvítily žádostivostí, pokusilo zopakovat můj úsměv, ale s výsledkem prachbídým, zašklebilo se jak týden před hrobem. Přišlo mi ho nějak líto. Měl jsem s sebou dámské pití, půllitrovku tokajského zabalenou ve vánočním papíru, kdyby se hodil nějaký dar. Usoudil jsem, že by neškodilo udělat mu radost, strčil jsem láhev mu do ruky, zamumlal něco ve stylu ‚dárek k Vánocům pro sváteční náladu‘ a hezky mu zamával.

Kartu jsem doma zasunul do počítače, ale nespustil jsem instalační program na příložené disketě. Ani náhodou! Z toho jsem už dávno vyrostl. Napřed jsem ho důkladně prošťáral. Tušení mě nezklamalo. Našel jsem v něm trojského koně, sice malého, ale přece. Algernon nebyla zas taková naivka. Po skončení instalace se údaje o mém počítači měly odeslat na její email, kdybych se náhodu zapomněl s ní spojit.

Ovladače jsem radši nainstaloval ručně. Když jsem modem oživil a zase pronikl na Internet, zasnul jsem se a sepsal seznam konfigurace svého stroje - procesor: *pořádný dělo*; frekvence: *neúnavná*; operační systém: *žádná vytlučená wokna, ale útulný uni-pokojík*; i/o port: *stále ready*; přerušení: *až nad ránem*; paměť: *dlouhá až do sklerózy*.

Vše jsem odeslal na email Algernon. Odpověď mi přišla až v deset večer: ‚Promiň. Chtěla jsem jen mít jistotu, že -to behá-. Jsem teď na chatu 10ero, jestli máš chuť, stav se na drb. ALG.‘

Tak jsem zas po dlouhé době zabloudil na chat. Je to ideální věc pro vytížené lidi. Nemusíte se oblékat, jet na místo srazu, vymýšlet kam se uchýlit a dusit se dýmem cizích cigaret. Znáám spoustu bláznů, kteří na nich prosedí polovinu noci, třeba zmíněný Noccetar. Sám jsem do téhle kategorie zatím nepatřil. Spadal jsem do mnohem horší - mezi počítačové workholiky, kteří kromě programů nemají čas už vůbec na nic.

Pro Algernon jsem udělal výjimku. Napřed jsem si na 10ero zaregistroval nick, jak se na některých chatech říká přezdívce. Zvolil jsem si *Tobeha* – byl naštěstí neobsazený – a když jsem se pod ním přihlásil, našel jsem Algernon v debatní místnosti Ježíš. Zkusil jsem svůj šarm a poslal jí šeptáním, aby to četla pouze ona: ‚Algernon, díky za půjčení modemu. Dnes mám frmol, ale zítra tě zvu na Růži = na sklenku růžového vína.‘

‚Díky, ale přijímám pozvání jen k drbu na chatu.‘

„Opravdu nepolíbená? Horující pro Ježíše?“ rýpnul jsem si.
„Dnes ano, dnes se mi chtělo klečet a modlit se za čistotu duše.“
„A kdy zatoužíš po lásce? Zanesu si to do diáře a budu okouzující.“
„Ještě nevím, možná zítra, podle nálady,“ odepsala. „Neměň si nick, ať tě najdu.“
„Najít Algernon v seznamu přihlášených, to zvládnou :-“
„Možná Algernon, ale mě ne.“

Zkoušel jsem ji ještě chvíli zlomit, ale kličkovala zdatně jako myška a víc mi o sobě už neprozradila. A za půjčení karty vůbec nic nechtěla. Prý Ježíšek. Po chvíli jsem se s ní rozloučil a vrhnul se do díla.

Celou noc jsem šturmoval, doháněl zdržení a vylepšoval 2IS, jak jsem pojmenoval Intelligentní internetový supermarket, který jsem tvořil za těžké peníze. Naštěstí vysoký předvánoční obrat žehlil stížnosti kupujících na občasné mizení objednávek, v důsledku chyb v mém programu ušitým horkou jehlou v šibeničním termínu. Díkybohu modem od Algernon šlapal jako padlé děvy na hranicích, neúnavně a bleskově, přesně podle čísel na krabici. Do kuropěním jsem pochytil nejhorší mouchy, pak jsem šel ztuhnout. Tak akorát, má hlava dostávala těžké výpadky rozumu; pletl jsem si pouzdro na brýle s myší a divil se, že se kurzor nehýbe.

Z postele jsem se vyhrabal v poledne a pokračoval likvidací menších závad. Na chat jsem se přihlásil až navečer. Našel jsem Algernon jako správkyni místnosti Osamělá srdce a zašeptal jí: „Algernon, zaženu tvou osamělost u sklenky Růže.“

„A já jak včera - díky, ale dávám přednost chatu,“ přišlo mi vzápětí.

„Někde přece bydlíš, žiješ, miluješ,“ šeptal jsem dál.

„Tady na chatu, tady miluji. A šíleně ráda si povídám o lásce.“

Chtěl jsem ještě něco dodat, ale vzápětí mi přišlo další sdělení: „Jsem v místnosti Svůdné punčošky jako Lycranka. ALG.“

Přehodil jsem se tam a zajímal se: „Ty nejsi dnes Algernon? Kdo jí je?“

„Je nás víc, půjčujeme si nicky. Já jsem momentálně tady.“

„Ó né, (.) (.) horující pro lesklé punčošky?“

„Přesně tak - dnes večer jsem šíleně zhýralá. Mám už dva ctitele. Píší mi děsivě nemravné návrhy a já jim odpovídám ještě víc nemravněji. Má to spád.“

„Nepřijmeš jedno pozvání na rande?“

„To přece už víš! :-) Ostatně, kdy jsi byl na posledním, ty počítačový maniaku?“

„Koncem září,“ přiznal jsem popravdě. Poté jsem se upsal k tvorbě 2IS a práce mi požrala čas i holku. Člověk se musí občas rozhodnout - ženská, nebo peníze. Ideální je obojí, jenže takovou kliku jsem tehdy neměl. Bral jsem kšeft na 2IS s vědomím, že nějakou dobu nebudu žít a pak si to vynahradím.

„Ale teď už mám hotovo. Skoro,“ dodal jsem a vyzvídal: „A kdy jsi randila ty?“

„To už je dávno. A potom jsem ztratila nadobro chuť.“

„Já budu jako mediček, u mě ji opět nalezneš,“ lámal jsem ji.

„Šrotím na expresní věci. Nemám chuť se strojit, někam chodit a způsobně se tam chovat. Setkávám se s přáteli jen na chatu, v mnoha podobách, jako sen. Jako spousta dalších tady.“

Tomu jsem rozuměl, ocitl jsem se v podobné situaci, ale ještě jednou jsem ji zkusil ukecat: „A neuděláš u mě výjimku? Pro mé krásné modré oči?“

„Ty lháři! Ty a modré oči? Tipuji, že je máš zelené jak sňatkový podvodník!“
„Náhodou modrozelené,“ bránil jsem se. „Ale líbí se mi lesklé punčošky!“
„Jůů, seš třetí!“ odvětila bleskem. „A víš, že se občas koupu v silonkách? Mívám na sobě jenom je. Pomalu se potápím do horké vany a roztírám si pěnu po obepnutých lýtkách, stehnech a i výš.“

„Jaká obepnutá lýtka :-[?“ vrátil jsem jí to. „Tipuji, že máš nohy tenký jako plaňky od plotu. Punčošky na tobě plandají, a proto nechceš s nikým jít na rande.“

„Uhodl! Přes léto jsem dokonce imitovala čápa. Chodila jsem mezi zákazníky v hypermarketu a místo chlapečků rozdávala žvýkačky.“

„Fakt, nekecáš?“ zaskočila mě.

„Kdež. V neděli mluvívám pravdu.“

„Hele, dej si update na datum v Tvém stroji. Dnes je čtvrtek!“ upozornil jsem ji.

„No jo, máš pravdu! Tak to asi kecám. A děsivě :-]“

Takhle to s ní šlo pořád. V neděli stejně jako v jiné dny. Chodil jsem si s ní povídat před spaním, abych se odreagoval od průšvihů, které jsem přes den řešil. Když jsem se přihlásil, po pár minutách mi poslala nick, který právě používala. Rotovala mezi mnoha jinými a současně s nimi měnila i svoji osobnost. Jednou vystupovala jako zarytá feministka pod jménem *DanaOcelka*, podruhé si zase hrála na romantickou děvku *Laska1st*, pak se zase vžila do holky na holky s nickem *NeznaElfinka*, občas se hlásila také jako muž *Banker35* nebo také *Rocker18* a lámala srdce žen.

Prodebatoval jsem tohle s Nocctarem. Nijak ho to nepřekvapilo. Tvrdil mi, že takových jako Algernon se na chatu potulují desítky, mnohé ženy nejsou ženami, muži zas muži, věk se též posunuje dolů a nahoru, dle potřeby, že sem spousta lidí chodí žít a ve skutečnosti se nechce s nikým setkat. Nocctar se tímhle světem toulal už léta a považoval ho za virtuální realitu dneška, v níž si obrazy vytvářejí účastníci vlastní fantazií a písemným kontaktem s jinými dostávají jejich sny plastičnost a aktuálnost.

„Jsem snílek a jsem na to hrdý,“ napsal mi Nocctar pyšně. „My snílkové brouzdáme virtualitou už dnes. Blbí realisté na ni jen tupě vejraj ve filmech typu *Matrix*, protože jim chybí fantazie. Zájmu Algernon si hodně važ. Máš kliku, že jsi ji zaujal. Málokdy tam natrefíš na schopného snílka. Ti, kteří tohle umí, tvoří elitu. Uzavřenou společnost. S obyčejnými lidmi se většinou nebaví.“

V půlce ledna mi konečně udělali digitální přípojku. Těšil jsem se, že uvidím Algernon, až jí budu vracet kartu, ale převezla mě; vymámila ze mě adresu. Vzápětí se mi ozval jeden vášnivý milovník chatu, kterému kartu slíbila. Předal jsem mu ji a Algernon mi večer pohotově oznámila, že hoch modem úspěšně nainstaloval, čímž se podíl jeho legálně držného software na počítači zvýšil z 3,1 % na 3,13 %.

„Zařadilas ho do svého stádečka?“ poslal jsem jí trochu popuzeně. Dálkové sledování počítačů se běžná dělá. Když se připojujete k síti, jste zranitelní. Hodně špehů se ukrývá i v oficiálních programech. Nenápadně vám prošťourají obsah disku, nebo aspoň systémové registry, a výsledek analýzy pošlou do světa. A tohle k smrti nenávidím! Do cizího soukromí se neleze!

„Nemám stádečko, nezdvořáku,“ odpověděla Algernon nahněvaně, snad poprvé od začátku naší známosti. „Jsi jediný, komu jsem prozradila, že používám víc nicků.“

Neusmířila mě a neomaleně jsem na ni vyjel: „Na rande nemáš čas. Že by strach z cizí postele? Ale do cizích strojů lezeš jak votrlá příhraniční štětka!“

„Jen jsem se bavila!!!“ napsala mi rudě. „Nic jsem mu s počítačem neprovedla!!!“

„Mám to ale kliku! Jsem štětčin zábavnej koníček! HýHá!“ odepsal jsem jí hnědou barvou.

„Ne, seš ÍÁ, Iáček, VOSEL PITOMEJ A NAMYŠLENEJ!!!“ napsala mi fialově a využila toho, že momentálně byla správcem místnosti Koničci, v níž jsme oba byli, a vykopla mě odtud ven. Podle pravidel chatu jsem se tam nemohl nějakou dobu vrátit.

Urazil jsem se a nevrátil se vůbec. Čekal jsem, že mi pošle omluvný email, moji adresu měla, ale hrdost také. Ta má vydržela celý týden. Přesně na minutku! Pečlivě jsem si to odměřil. Teprve pak jsem se zas přihlásil na chat a když se mi ozvala, zašeptal jsem jí: „Chci se s tebou osobně sejít. Jinak sbohem.“

„Prosím ne! Nehlad' mě nožem na krku,“ odvětila. „Opravdu se teď nemůžeme vidět.“

„Můžeme. I ve vězení se povolují návštěvy,“ nevzdával jsem to. „Pokud tam seš.“

„Do toho mého radši nechod'. Prosím, nenásob můj smutek :-((,“ odepsala.

„Ale já tě opravdu chci moc a moc vidět,“ vyměknul jsem. „Hele, jsi jediná holka po hodně dlouhé době, se kterou mám zájem setkat se.“

„Děláš mi hroznou radost, faktys. :-)) Slibuji, že ti vše o sobě za čas prozradím, ale teď ještě ne. Až se to dozvíš, budeš litovat. Víš, pak možná budu od tebe chtít něco ještě divnějšího než teď. Nekaž radši hru. Je to tak lepší.“

To se ví, že jsem ji ujišťoval, že pro ni udělám vše na světě. Vytrvale jsem ji lámal, předkládal jsem jí svoje nápady, co si myslím o jejím střídání nicků; jako třeba, že se jedná o kolektivní zábavu v nějakém podniku s nepřetržitým provozem a převažující nudou, jako třeba ostraha objektu nebo havarijní služba, či kolektivní zábava v programátorské firmě. Odpovídala vyhýbavě a prosila mě, abych dál nevyzvídal a nechal věci takové, jaké jsou, až jsem marnou snahu vzdal.

Později jsem to ještě párkrát zkusil, ale marně. Po čase jsem si přestal vést i seznam jejích nicků, střídala jich opravdu hodně a soupis by zaplnil pár stránek v bloku. Jak jsem zjistil, brouzdala nejen na chatu 10ero, ale i na dalších, rozesílala také mraky SMS s vtipy, všechny přes web. Nepokoušel jsem se už dál zvat ji na rande; došlo mi, že kromě chatu nikam nepřijde. Nesnažil jsem se dál vyzvídat o jejím spolku, v němž si vzájemně měnili nicky, protože jsem se nikdy od ní nedočkal žádné kloudné odpovědi.

Algernon mě odměnila tím, že měla trvale skvělou náladu a nepřebernou zásobu vtípků. Nikdy se na mě už nezlobila, ani když jsem jí občas po pár minutách povídání oznámil, že dnes jsem na umření a jdu se odplížit do postele, jen mi napsala něco milého na rozloučenou a pro sladké sny. Kdy spala ona, to jsem opravdu netušil.

Časem jsem přijal její hru na osobnosti a vplul jsem do virtuálního světa chatu. Někdy jsme si povídali šíleně zamilovaně, Romeo a Julie hotový hadr; jindy jsme zase drbali neuvěřitelně vášnivě, všechny erotické linky by před námi zkolabovaly závistí; často jsme také žertovali, dobírali si jeden druhého; sem tam jsme mluvili i vážně a vyměňovali si zkušenosti ze světa sítí. Bylo to ulítlé, ale řekněte sami, které holce lze zavolat hodinu po půlnoci, čtvrt hodiny si s ní vášnivě pokecat a pak jí dát sbohem, protože se vám zrovna chce spát? Tohle šlo jedině na chatu a jedině s Algernon.

Připadá vám to možná jako parádní úlet, ale řekněte mi: máte vůbec nějakou jistotu, že svět kolem vás existuje, že se nejedná o iluzi? Kdysi se jeden mudrc snažil dokázat, že existujeme, protože myslíme. Vím však o hodně individuích, kteří skoro vůbec nemyslí, a přesto nepřestávají existovat. Takže jistota, že jsme skuteční my, naši přátelé a okolí, není žádná. Akorát vy to nevíte, na rozdíl ode mě a mojím Algernon.

Oblíbil jsem si ji, ač jsem nevěděl její občanské jméno, natož tvář a další údaje. Mohla být kýmkoliv. Jenže mně vůbec nezáleželo na její identitě. Měl jsem svou soukromou představu a do té jsem se zabouchnul, ta mi přinášela radost, chuť do života, prostě pocity stejně realistické jako opravdová žena. Nevadilo mi, že s ní nic nemám. Stejně bych na žádnou holku neměl čas a ani sílu. Upsal jsem se k 2IS s vědomím, že mě čeká poustevnění před monitorem. Když se pro to rozhodnete dobrovolně, je to únosné, zejména za pomoci virtuálního anděla Algernon.

* * *

V únoru jsem dodělal 2IS. Zadavatel zářil, k platbě přidal odměnu a doporučil mě firmě svého švagra. Dostal jsem další lukrativní nabídky, které prodloužily mou dobrovolnou askezi narušenou jen hovory s Algernon. Báječně mě harmonizovala a vracela mi chuť do díla. Já zase jí. Také dřela na nějakém úkolu s proklaté šibeničním termínem. Šlo o inteligentní databázi, ale nechtěla o tom nikdy povídat, tvrdila, že existují hezčí věci.

Bývala většinou v lepší náladě než já, takže převážně rozveselovala ona mě. Depka ji drtila málokdy, ale pak na ni dolehla silou hydraulického lisu. V takových chvílích Algernon skučela úplně na dně, tak pět minut před sebevraždou. Svěřovala se mi, že se nebojí ani tak šibeničního termínu pro dokončení jako spíš nešťastného zhroucení svého programu a někdy celé noci strachem brečí, protože si pořád není jistá tím, že ohlíдела všechny možnosti, které mohou při jeho běhu nastat. Bral jsem ji jako puntičkářku a láskyplně ji povzbuzoval těmi nejněžnějšími slovy, která mě napadala.

Byli jsme dva workholici, kteří si navzájem dodávali chuť k životu. A neustále kouzelnějším způsobem. Náš virtuální vztah nabíral obrátek jako s žádnou jinou ženskou předtím, sice snových, ale zato poeticky závrtných. Občas jsem pro Algernon skládal i básně. Takhle mě ještě žádná nepobláznila.

* * *

Koncem května došlo k nečekanému kolapsu - Algernon se vypařila! Náhle bez jakéhokoliv rozloučení. Propátrával jsem jednotlivé chaty, ale nikde jsem v seznamech přihlášených nenašel jediný nick, který jsem si pamatoval, že ho používá. Jako kdyby se celý její spolek rozhodl ukončit činnost. Možná havárie, usoudil jsem. Třeba se všichni připojovali z jednoho místa a někdo jim ustříhl drát. Neukázala se však ani druhý, ani třetí, ani čtvrtý den. Neodpovídala na emaily, které jsem jí posílal, a přestaly mi od ní chodit SMS. Znervozněl jsem a moje pracovní výkonnost se limitně blížila nule. Nemohl jsem se zbavit dojmu, že se někde stala nějaká chyba, ale netušil jsem kde a jaká.

Moje krize dostoupila vrcholu sedmého dne od zmizení Algernon. Paralelně jsem dělal několik věcí jako správný šílenec. Jednak jsem byl nepřetržitě přihlášený na čtyřech chatách, každou čtvrt hodinu jsem sondoval, jestli se někde neukáže Algernon, a mezitím jsem se pokoušel sepsat program, který by tohle špehování dělal za mě; občas jsem odskakoval k zkoumání zdrojových kódů svých programů, které jsem v té době tvořil pro zákazníky,

a bádal jsem, kde by se v nich mohla ukrývat zrada, ale marně jsem se snažil přijít na jakýkoliv zádrhel.

V půlnoci jsem se totálně zhroutil. Seděl jsem na židli a jedním okem jsem zíral na můj program sledující chaty a druhým na své zdrojové kódy. Bylo mi strašně smutno, téměř až k breku. Měl jsem vtíravý dojem, že se určitě stal parádní průšvih, zcela nečekaná tragédie, která se musí bleskurychle napravit, protože později to už nepůjde. Ale nemohl jsem nic vypátrat! Ani nejmenší stopu, jen jsem tušil, že to má spojitost se zmizením Algernon. *Ale proboha jakou?* Drtily mě pocity vyčerpávající tesknosti, propadal jsem mrazivé bezmocnosti a připadal jsem si opuštěný a zrazený celým světem, hotový adept na vyzkoušení svých křídel na Nuselském mostě, až jsem z toho nad ránem zkolaboval a usnul jsem na židli.

Když jsem se před polednem probudil, moje první myšlenka patřila Algernon. Počítač stále běžel. Zarejdl jsem myši, abych zahnal roj včeliček, můj oblíbený linuxový šetřič obrazovky, a když se monitor rozsvítil, podíval jsem se na výsledky svého programu - na žádném chatu se celou noc neobjevil jediný nick používaný Algernon.

Počítačový ráj! Tam ji musí znát a vědět, jestli se jí něco nestalo. Obchod byl pořád na místě, ale nabízeli v něm podprsenky všech typů, krajkové, bezešvé, gelové, dokonce i nafukovací, u nichž se dá pumpičkou nastavit klamání nepřítelů dle nálady a šatů. Když už jsem tady byl, vlezl jsem dovnitř, přešel očima sbírku košíčků všech barev, o něž my chlapi máme svět jednodušší, a postavil jsem se na konec fronty parády chtivých žen.

„Algernon,“ poručil jsem si, když na mě konečně přišla řada. Blondřatá mladá prodávčka zavlhla svou jemně vyhlazenou fasádou, dokořán otevřela tlamičku a obnažila lesklý špendlík zaražený v jazyku. Pro získání času na přemýšlení, co od ní vlastně chci, se mechanicky zeptala: „A jakou má vaše slečna velikost?“

„Jo, to kdybych věděl!“ odušil jsem popravdě. „Býval tu počítačový obchod. Pracovala pro něj. Máte nějaký kontakt na předchozího majitele?“

„E-e!“ zavrtěla hlavičkou. „Jsem tu od ledna. Ty předchozí jsem ani neviděla. Zkuste to u domácího.“ Pokrčila rameny a obrátila se k zákaznici za mnou.

„Škoda,“ vzdychl jsem a plul jsem ven kolem zástupu dam. Moje ustaraná, neoholená tvář s propadlými očima asi budila soucit, protože vyšňořená madam na ocásku fronty mi sama od sebe věnovala pozornost: „Mladíku, pokud sháníte Algernon, támhle na sloupu osvětlení ji někdo inzeruje.“

Poděkoval jsem a vystartoval ukázaným směrem. Našel jsem cedulku psanou rukou, silně kostrbatými tiskacími písmeny: „Prodám super kompjútr Ozvěna Algernon. Za 10 tisíc.“ Dole se skvěla blížká adresa.

Pro jistotu jsem to vzal zkratkou kolem své banky, vybral z účtu dva Masaryky a za půl hodiny jsem zvonil u otlučených dveří. Otevřely se na řetěz a ze škvírky zaskřehotala stařenka: „Pokud, panáčku, jdeš pro Algernon, tak peníze předem.“

Vytáhl jsem Masaryky, zamával s nimi před škvírou a odsekl: „Zajíc v pytli se nekupuje. Chci Algernon napřed vidět.“

Dveře se znova zavřely, zarachotil řetěz, pak se zas otevřely a pustily mě do špinavé předsíně. Na prastarém botníku hned za dveřmi stálo torzo počítače typu PC; plechová skříň se sundaným krytem, takže bylo vidět, že obsahuje pouze minimální díly: základní desku s pamětí, disk, síťovou kartu a prastarou grafiku VGA. Vše ostatní chybělo - žádný

monitor, klávesnice, myš, disketová nebo CD mechanika. Na čelním panelu, vedle síťového vypínače, se blyštěla nalepená cedulka Ozvěna Algernon.

„Toť vše?“ zeptal jsem se stařenky, která stála za botníkem, nedůvěřivě si prohlížela moje strniště a opírala se o hůl napřaženou šikmo přes předsíň, aby mi blokovala cestu do zbytku své nory. Chvilí mě probodávala očima a nakonec ukázala špičkou hole na kryt stojící vedle botníku, na němž se lesklo šest šroubků.

„Ještě tohle,“ zaskřehotala. „Jeden pán před vámi to sundal. Prý musí vidět vnitřek. Dlouho koukal, ale pak nekoupil. Chtěl slevu. Chtěl mě okrást, lump jeden! Cena je správná. Zeťák to říkal a ten se vyzná. Všude samí zloději, panáčku. Napřed komunisti, pak disidenti, rozkradli, co se dalo. Kriminálníci jedni ...“

Během jejího proudu stížností jsem se naklonil nad Ozvěnu Algernon. Docela výkonná mašinka - svižný procesor, hodně paměti a obří *skazi* disk. Když jsem se disku dotknul a pocítil jsem zvláštní mix pocitů: radost, prosba, bezedné zoufalství.

Stařena mezitím pokračovala: „...zavřít je všechny. Do jednoho. Sami si nahrabali miliardy. Já jsem celý život poctivě dřela a hádejte, kolik mi dali důchodu! Sedm tisíc, panáčku! Sedm tisíc! A bydlení platím dva tisíce deset...“

Absence monitoru zachránila Ozvěnu Algernon před koupí. Počítač ho nutně nepotřebuje, když pracuje sám bez přítomnosti lidí, ale bez něho ho nevyzkoušíte. A ještě nikomu se nechtělo ho sem tahat nebo kupovat naslepo.

Podíval jsem se na bábu. Ta byla uprostřed proudu stížností: „...a za léky musím dopláčet tři sta padesát měsíčně!“ Očima ukázala na poličku na stěně, kde měla zásobu medikamentů důstojnou polní nemocnice. „To není k žití...“

„Komu tohle patřilo?“ přerušil jsem její lamentování.

„Vnučce, chudince. Před týdnem ji pochovali. Pětadvacet, panáčku, jí bylo. Měla bílou rakev a moc hezkej funus. Hezčí než můj nebožtík manžel. Nepršelo jí jako jemu a dali jí do vysvěcený země. A důstojný pán o ní tak procítěně mluvil.“

„Nehoda?“ vykoktal jsem. Začaly mě napadat moc divné myšlenky. Už týden jsem měl podivné tušení.

„Genetika, panáčku. Dnes se žije nezdravě; samé umělé hnojivo, samá chemie, teroristi a atomový bomby! Holčičce se z toho něco poškodilo - jakási *komunita* - tak nějak to pan doktor volal. Ale neměla ten *ejc*. Ona byla čistá jak panenka Májka. Nikdy nikoho, panáčku! Věděla, že tu dlouho nebude, a nechtěla, aby pro ni někdo plakal. Byla moc hodná. Chuděrka malá, pětadvacet panáčku, a už ve studený zemi...“

„A ta její nemoc?“ připomněl jsem stařence téma.

„Jméno si nepamatuji. Jen vím, že ne *ejc*. Pan primář, moc hodný a slušný pán ze staré školy, co holčičku kurýroval, říkal, že existuje víc *komunitních* neduhů, ne jen ten *ejc*. Ale ani ty drahý americký chemika, co jí předepsal, na chudinku nezabraly. Vzaly jí vlasy, ale nevyběhly...“

„A neprodávala občas počítače...“ vysoukal jsem ze sebe. Něco mě napadlo.

„Kdež. Nemoc jí brala sílu. Dřív ne, dřív byla pilná jako včelička, ale posledního půlroku už moc unavená chuděrka. Hodně spala a když byla vzhůru, seděla u své Ozvěny. Než ji navěky odvezli, kus jí prodala, abych měla peníze na nájem. Moc hodná holčička.“ Zarázila se, čelo se jí zkrabatilo a po menší odmlce řekla: „Ale vlastně máš pravdu, panáčku, jednou přece prodávala. Na pár dnů zaskočila za mého nemocného zetě, před Vánoci, když

měl chřipku. Zeť je pašák. Má pěkný dům, auto jak náš pan prezident a občas se staví a přispěje mi...“

Vzpomněl jsem si na zbědované Zjevení z obchodu a chtělo se mi strašně řvát. Nechtěla se setkat se mnou, protože jsme se už setkali.

„A vnučka si přála,“ přerušil jsem nenasytnou stařenu, „aby její Ozvěna pořád běžela,“ dovtípil jsem se. „Určitě vám nechala i dost peněz na placení nákladů. Že jo? Že jste jí to slíbila?“

„To se ví, že, panáčku,“ kývala bába horlivě. „Vše, co chtěla, jsem jí slíbila. I na kříž jsem to odpřísáhla, aby měla radost, chuděrka. A také do jejího pohřbu nechala. Vše, jak jsem slíbila. Ale pak ne. To přece nejde plýtvat tak penězi...“

„Stop!“ přerušil jsem ji. Náhle jsem si něco uvědomil. „A zemřela kdy? Před týdnem?“

„Ne, panáčku, ty mě neposloucháš!“ zatvářila se stařena roztrpčeně. „Před týdnem ji pochovali. Zemřela před třemi nedělemi. Ještě v poledne tu měla kupce. Prodala mu kus Ozvěny a peníze mi dala. Moc hodná holčička. Večer jsem ji pak našla v koupelně. Chuděrka, pořád odmítala jít do špitálu...“

„TO NENÍ MOŽNÉ!“ vyhrkl jsem. „Ještě před týdnem jsem s ní mluvil!“

„Jó, mládí!“ přitakala stařena chápavě. „Za každou sukní to běhá a má v tom panáček zmatek. Taky jsem bývala holka jako lusk...“

Neslyšel jsem ji. Hlavou se mi najednou začaly honit divné myšlenky. Algernon zemřela před třemi nedělemi. Dva týdny jsem se tedy bavil s její Ozvěnou a nic nepoznal. Napadly mě tehdy hodně palčivé otázky. Vzniká duše jako projev vysoce organizované hmoty, nebo naopak existuje sama o sobě a skrz hmotu se jen projevuje? A pokud platí to druhé, může počítač poskytnout útočiště své majitelce? Špičkový umělec prý vkládá kus duše do svého díla. Platí totéž i o programátorech?

„Panáčku, tak koupíš?“ vyrušila mě stařena z úvah. „Slevu nedám, tu nečekej. Vy mladí si je peníze ještě vyděláte, ale co mi staří? Úspory nám zničili, o vše nás okradli,“ chrllila v jednom sledu. „Všichni jen okrádaj nás zbědované důchodce. Žádní prognostici, ale zbojníci naruby! Chudejme berou, bohatejme dávaj! Jak Zeman, tak Klaus...“ začala vyjmenovávat českou politickou scénu.

Nezvládl jsem to. Naprosto. Nemám talent na prodeje a nákupy. Smlouvat už vůbec neumím, a proto obchody radši programuji, ale sám neprovozuji. Strčil jsem bědující důchodkyni do pařátků dva Masaryky a popřál jí, aby peklo bylo milosrdné.

Odnesl jsem si Ozvěnu, doma jsem připojil monitor a klávesnici a zapnul ji. Operační systém Linux, který byl na něm nainstalovaný, nechtěl ode mě žádné heslo a naběhl sám jako uživatel Algernon.

„Ahoj, neznámý zájemce,“ objevila se na monitoru připravená zpráva. „Připojil jsi klávesnici a z toho hádám, že jsi koupil mou Ozvěnu :-). Z data soudím, že běžela pouhé 3 neděle - škoda, doufala jsem, že vydrží aspoň pár let. Nechala jsem babičce dost peněz, aby měla na její provoz a placení nájmu za přímou přípojku na internet. Ale nepřálo mi holt štěstí; to se mi ostatně vyhýbalo celý život. Prosím tě, dopřej mi ho aspoň teď. Když rozšroubuješ zdroj, najdeš v něm černě natřený zlatý dukát. Je přilepený na dno. Má prodejní hodnotu čtyři sta dolarů. Kup si za něj nový počítač. Ozvěnu věnuj mému příteli a požádej ho, ať ji pohřbí ke mně.“ Následovala moje adresa, poté adresa venkovského hřbitova a číslo hrobu.

Když jsem zprávu dočetl, pocítil jsem příšernou prázdnotu; mnohem horší, než když se vám sesype disk a přijdete o všechny své zdrojáky a jejich zálohy; to se dá obnovit. V hlavě se mi najednou vyrojila záplava nápadů a něžností, které bych moc rád Algernon ještě napsal, jenže pozdě; prošvihl jsem poslední možný termín a mohl jsem už jen objednat růži pro Algernon. Na její hrob.

Bylo mi teskně. Ve spíži mně zůstaly ještě tři láhve tokajského stejné značky, jakou jsem kdysi věnoval Algernon – dar od jednoho zákazníka - postupně jsem je vysával a přitom zkoumal Ozvěnu. Studovat cizí mašinu, to není jen tak, ale Algernon naštěstí nechala v kořenovém adresáři soubor, do něhož si psala svůj deník, historii vzniku Ozvěny. Už od patnácti let věděla, že brzy umře, a pokusila se přelstít smrt. Vytvořila model své osobnosti, ne sice celé, ale aspoň části nutné pro chat.

Lidé většinou nepovídají žádné chytrosti a většinou nechtějí ani nic moudrého slyšet. Spousta debat je pořád o tomtéž. Algernon měla uložené své hovory za léta toulek po chattech, pro ni jediném kontaktu s lidmi. Když se Ozvěně něco poslalo, vyhledala nejvíce podobné věty v záznamech předchozích hovorů a z odpovědí u nich uvedených sestavila novou, blízkou tomu, co by na to řekla sama Algernon. Když se nic nenašlo, Ozvěna vygenerovala vhodnou neutrální otázku.

Algernon se inspirovala Doktorem, programem vytvořeným v sedmdesátých letech, který pracoval na podobném principu. Když Doktora testovali, skoro třetina dobrovolníků vůbec nepoznala, že s nimi mluví stroj. Někteří tomu odmítli uvěřit i poté, když se dozvěděli pravdu, a trvali na tom, že si s nimi povídal člověk. Lidé se totiž často potřebují hlavně vykecat a Doktor byl nejtrpělivější posluchač na světě.

Ozvěna byla mnohem dokonalejší než Doktor. Algernon ji vybavila samoučící neuronovou síť, simulací lidského mozku, protože čeština není žádná selanka. Hodně lidí nezná pravopis, dělá překlepy, kus textu píše s diakritikou a kus bez ní. Věčná škoda, že Husa neupálili o něco dřív, než dnešní počítačové generaci zavařil svými nabodeničky, dnešními diakritickými znaménky. Náš život by bez nich byl o hodně jednodušší.

Z kusých poznámek v deníku jsem odvodil, že Algernon ladila neuronovou síť skoro čtyři roky, než ji dovedla do použitelného stavu. Ozvěna dokázala učit se; doplňovala své záznamy hovorů o odposlechnuté debaty, takže reagovala i na novinky, a uměla také simulovat emoce a zabarvit odpovědi podle momentální nálady. Stihla vést až dvacet debat najednou, pod různými nicky. Ty probíhaly samočinně, jako kdybyste spustili několik automatických prohlížečů a každý vystupoval jako jeden uživatel. Až dvaceti lidem pomáhalo vytvářet jejich snové virtuální reality.

Algernon, pokud seděla u Ozvěny, si zvolila jeden nick a debatovala pod ním sama. Vytvořila si, podobně jako já, program hlídající mou přítomnost na chatu, který ji budil, jakmile jsem se tam objevil. Vstávala, aby si se mnou osobně popovídala, a proto jsem ji vždycky zastihnul. Tohle potěší, ne?

Byl jsem jediný kluk, i když virtuální, který ji zaujal. Stejný programátorský workholik jako ona. Teď jsem za to nadával sám sobě do „nemožnejch“ dřičů a hořce jsem litoval mnoha dnů, kdy mi pro samou práci zůstalo na povídání s Algernon sotva pět deset minut času.

Zápisky končily v den její smrti. Věděla to. Ráno naposledy zasáhla do Ozvěny a upravila ji tak, aby mi pořád posílala nicky, a měl jsem dojem, že se Algernon baví se mnou

dál. Stihla ještě prodat monitor a klávesnici a večer umřela. Já jsem poté dva týdny chatoval s Ozvěnou bez sebemenšího podezření. Kdyby ji nenažraná babička nevypnula, asi bych tomu věřil ještě hodně dlouho. Ozvěna mi měla poslat soubor s deníkem Algernon ve chvíli, kdy dám najevo podezření, že něco není v pořádku.

* * *

No, to se ví, okamžitě jsem zazálohoval obsah jejího disku jednou šikovnou utilitkou a pak jsem Ozvěnu připojil na síť. Nedočkavě jsem se těšil na zázrak. Bohužel se moc nekonal.

Během týdenního vypnutí z Ozvěny cosi vyprchalo a zůstala jen umírající mašina. Sice debatovala, vedla zajímavé řeči, ale chyběl jim říz. Zpočátku jsem to připisoval faktu, že kouzlo pominulo, protože už znám jeho podstatu, ale stav se neustále zhoršoval. Samoučící neuronová síť se rozkládala – tohle ty mršky někdy dělají a kvůli tomu se také zřídka používají. Snažil jsem se dát nastavení sítě dohromady, ale marně.

Ozvěna vedla stále nanicovatější kecy, až nakonec debaty s ní vypadaly jako trapné klábovení s papouškem a pouštěli se do nich pouze nováčci na chatu, ostatní se všem jejím nickům vyhýbali - Nováček: ‚Čau, jak se vede?‘ Ozvěna: ‚*Vede se.*‘ ‚Algernon je přezdívka nebo jméno?‘ ‚*Nebo?*‘ Zde debata zpravidla skončila. Dál pokračovali jen otrlí vytrvalci: ‚Nebo rande. Popecáme osobně.‘ ‚*Kecáme.*‘ ‚Bůůů!‘

Několikrát jsem obnovoval stav Ozvěny z výchozí zálohy jejího disku, ale příliš to nepomáhalo. Vydržela vždycky pár dnů a pak se zase rozsypala.

* * *

Koncem léta jsem usoudil, že Ozvěna nedokáže existovat bez Algernon. Ty dvě žily v symbióze a patřily k sobě. Vypnul jsem ji, koupil jsem si skládací ocelový rýč a poté jsem čekal až meteorologové slíbí vydatný déšť. K malému hřbitovu poblíž Orlíku jsem dorazil zrovna ve chvíli, když se zvedal víchr. Nárazový vítr sfoukával svíčky a suchou zem z vršků hrobů. Ukryl jsem se před nepohodou a před lidmi za starý jilm vzadu za márníci. Venkovský hřbitůvek se vyprazdňoval; návštěvníci chvátali domů vyhánění bouřkou blížící se od jihozápadu, vymodlenou vláhou pro žíznící úrodu. Počasí nám přálo; mně i zemědělcům.

Brzy jsem zůstal sám s náhrobky. Vybalil jsem skládací rýč a kráčel jsem mezi rovy k nejmladšímu z nich, kde ležela Algernon. Ostrý rýč se lehce zabořil do půdy. Šlo to dobře. Za deset minut jsem vyhloubil úzkou jámu hlubokou metr a čtvrt a narazil jsem na víko bílé rakve. Spustil jsem na ni Ozvěnu zahalenou v bílé plachtě, jámu jsem opět zaházal a nahrubo urovnal vršek rovu. Zahlazení zbytku stop jsem nechal na lijáku.

Ten přinesl vydatný příděl vody. Zahodil jsem rýč za hřbitovní zeď a utíkal skrz padající vodopád. Naprosto bez šance. Než jsem se dostal k vozu, neměl na sobě suché ani slipy a do kabiny jsem vklouzl jako vodník. Když jsem si vyléval vodu z bot, všiml jsem si, že mi přišla nová SMS. U té chyběl odesílatel a objevila se přímo v paměti mobilu. Porucha kvůli bouře? Není to vyloučené, nicméně při čtení SMS se mě zmocnil příjemný pocit darované radosti: ‚D:-)ALG‘

KONEC